

Arrest

nr. 174 504 van 12 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 december 2009, met aanvullingen op 13 mei 2011 en 13 mei 2016, een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 6 februari 2012 een beslissing houdende de ongegrondheid van voornoemde aanvraag. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en

annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met arrest nr. 164 302 van 18 maart 2016 werd de beslissing van 6 februari 2012 vernietigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 15 juni 2016 een nieuwe beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 + aanvullingen d.d. 13.05.2011 en 13.05.2016 werd ingediend door :

MHA (R.R.: xxx)

nationaliteit: Algerije

geboren te Oran op (...)1971

adres: (...) – 1080 Sint-Jans-Molenbeek

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 01.12.2009 met C. Sprl. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 04.10.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 16.11.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor een verblijfsregularisatie aanvaard worden.

Betrokkene haalt in de aanvraag 9bis aan dat hij alhier sedert 2001 ononderbroken in België zou verblijven. Betrokkene staft dit met de volgende documenten (getuigschrift tandarts d.d. 29.04.2003, een attest van een dokter d.d. 24.08.2009, een factuur d.d. 2005, een aankoopbewijs d.d. 2007, een huurcontract d.d. 2006, medische documenten d.d. 2009, brief van RP LAB d.d. 2009, overschrijving western union d.d. 2009, facturen van optique arnould, media markt en BHR Clinique Saint Joseph d.d. 2009, overschrijvingsbewijs d.d. 2009, een huurcontract d.d. 2009, een klantenkaart MTB, een artiestenkaart, een attest van SPRL C.F, een attest van een beenhouwer en foto's van betrokkene, verder nog een verklaring dat betrokkene in 2003, 2004 en 2007 op consultatie is geweest, een verklaring dat hij in 2003 verschillende keren de dienst ‘Service Droit des étrangers’ heeft bezocht, andere getuigenverklaringen en bewijzen van aankopen). We dienen op te merken dat deze documenten enkel aantonen dat betrokkene sedert 2003 in België vertoeft. Het feit dat betrokkene aldus sedert 2003 in België verblijft kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene heeft zich namelijk al die tijd bewust genesteld in illegaliteit. Deze houding kan onmogelijk beloond worden. Bovendien merken wij op dat betrokkene zich heel goed bewust was van zijn illegale situatie. Betrokkene verwijst namelijk naar een schrijven van de heer G. waarin duidelijk gesteld wordt dat: ‘il fréquente notre service Droit des étrangers de façon régulière depuis 2003. Il est passé plusieurs fois pour introduire une demande de régularisation, mais nous n’avons pu le faire car il n’était pas dans les critères de l’article 9.’ Betrokkene wist dus héél goed dat hij illegaal op het grondgebied verbleef en dat een aanvraag art. 9bis volgens deze mensen geen kans op slagen had. Toch verkoos betrokkene om zich te nestelen in de illegaliteit. Het is pas op 07.12.2009, na zes jaar in de illegaliteit, dat betrokkene voor de eerste maal probeert om zijn verblijf te regulariseren in België. Het mag duidelijk zijn

dat betrokkene vele jaren in de illegaliteit geen grond kan vormen voor een verblijfsregularisatie daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, namelijk door zich bewust nestelen in de illegaliteit.

Betrokkene meent verder dat hij talrijke contacten en duurzame relaties zou hebben opgebouwd en dat hij aldus lokaal verankerd zou zijn.

Bij de beoordeling van iemands lokale verankering worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken).

De loutere bewering dat betrokkene lokaal verankerd zou zijn en zich goed geïntegreerd zou hebben kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene staft heden zijn zogenaamde lokale verankering onvoldoende. Op het gebied van zijn sociale banden moeten we vaststellen dat betrokkene verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen. Deze getuigenverklaringen zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene alhier nauwe duurzame sociale banden zou onderhouden die een grond zou moeten vormen voor een verblijfsregularisatie. Bij de aanvraag d.d. 2009 legt betrokkene een verklaring voor van zijn beenhouwer waaruit blijkt dat hij aldaar klant is, een verklaring van iemand van 'sprl C' waaruit blijkt dat betrokkene gezongen heeft in zijn zaak, een verklaring van iemand die hem heeft leren kennen in een Marokkaans café, iemand die verklaart hem te kennen sedert 2003, iemand die verklaart hem te kennen als zanger waarmee hij al eens heeft samengewerkt, iemand die stelt betrokkene te kennen vanuit zijn winkel, iemand die stelt betrokkene te kennen omdat het een vriend zou zijn van haar man, iemand die stelt mijnheer te kennen sedert haar aankomst in België, iemand die stelt betrokkene te kennen sedert 2003, iemand die stelt betrokkene 5 jaar te kennen en iemand die stelt betrokkene te kennen sedert 2006. We dienen op te merken dat deze verklaringen niet aantonen dat betrokkene echte nauwe sociale banden zou onderhouden met deze mensen en dat deze banden een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. Bij de aanvulling d.d. 13.05.2016 worden nog eens elf getuigenverklaringen voorgelegd.

Opmerkelijk is dat geen enkele persoon van de eerdere getuigenverklaringen terugkomt. Indien betrokkene nauwe sociale banden zou onderhouden met deze personen dan zouden we toch mogen verwachten dat ook deze personen d.d. 2016 een nieuwe steunverklaring zouden opmaken. Dit is echter niet het geval. De eerder vermelde getuigenverklaringen kunnen aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft de andere getuigenverklaringen; de eerste zes getuigenverklaringen zijn verklaringen van zijn huisbaas, zijn dokter en uitbaters van winkels (magazijnen waar betrokkene klant is). Deze getuigenverklaringen tonen enkel aan dat betrokkene alhier een appartement huurt, dat hij regelmatig bij de dokter langsgaat en dat hij alhier vaste klant is in enkele winkels. Dit toont echter niet aan dat hij alhier nauwe duurzame sociale banden zou hebben die een verblijf in de België zouden moeten rechtvaardigen. De andere getuigenverklaringen stellen betrokkene te kennen sedert 2011 (3 verklaringen), één persoon stelt betrokkene te kennen vanuit een café waar betrokkene soms een liedje zingt en een ander persoon stelt betrokkene te kennen sedert 2008 en stelt dat betrokkene een vriend zou zijn van de familie.

Het is logisch dat betrokkene na een verblijf van al die jaren enige kennissen heeft en enkele vrienden heeft gemaakt. Echter, deze getuigenverklaringen tonen niet aan dat betrokkene echte nauwe sociale banden zou onderhouden met deze mensen en dat deze banden een verblijf in België zouden moeten rechtvaardigen.

Ook het feit dat hij actief is in de artiestenwereld kan niet aanvaard worden als een grond tot een verblijfsregularisatie. Betrokkene toont niet aan dat hij geen artiest zou kunnen in zijn land van herkomst. Betrokkene toont tevens niet aan dat hij alhier nauwe gezins-of familiebanden zou onderhouden (infra).

Op het gebied van zijn kennis der landstalen moeten we vaststellen dat betrokkene beweert dat hij de Nederlandse taal goed zou beheersen. Betrokkene legt hier echter geen enkel bewijs van voor, noch toont hij aan dat hij Nederlandse lessen zou hebben gevolgd.

Betrokkene legt verder een bewijs voor van het feit dat hij zich ingeschreven zou hebben voor Franse lessen. Dit attest dateert van augustus 2009. Het louter voorleggen van een inschrijvingsbewijs toont niet aan dat betrokkene deze lessen ook daadwerkelijk heeft gevolgd. Niettegenstaande betrokkene

gezien zijn Algerijnse afkomst waarschijnlijk wel enige noties van het Frans zal beheersen dienen wij te stellen dat betrokkene onvoldoende aantoonde dat hij één der landstalen beheerst of dat hij zijn kennis gedurende zijn jarenlange (illegaal) verblijf in België heeft proberen uit te breiden.

Qua werkbereidheid dienen wij op te merken dat betrokkene een arbeidsovereenkomst d.d. 19.10.2009 voorlegt om tewerkgesteld te worden bij C. sprl, als arbeider. Zoals reeds gesteld heeft betrokkene de mogelijkheid gehad om hiermee een arbeidskaart B te verkrijgen. Uit een brief van het Vlaams gewest van 16.11.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bovendien merken wij op dat het bedrijf C. sprl bij vonnis van 14.05.2013 gewezen door de rechtbank van Koophandel te Brussel, failliet werd verklaard (faillissementsnummer 20121629). Het voorleggen van dit arbeidscontract kan aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkene legt verder nog twee werkaanbiedingen voor om tewerkgesteld te worden bij M. sprl als kelner en bij Sm sprl als verkoper in een elektronicawinkel. Het siert betrokkene dat hij werkbereid is doch hij toont niet aan waarom deze werkaanbiedingen een verblijf in België zouden moeten rechtvaardigen. Betrokkene toont niet aan dat hij deze beroepen niet zou kunnen uitoefenen in zijn land van herkomst of waarom dit een verblijf in België zou moeten rechtvaardigen. De lokale verankering van betrokkene wordt dus in totaliteit onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem van openbare orde gekend zou hebben en dat hij aldus van onberispelijk gedrag zou zijn; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Dit element kan niet aanvaard worden als een grond tot een verblijfsregularisatie. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat hij alhier een nauw gezinsleven zou hebben of dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven.

Tot slot; betrokkene verwijst verder nog naar de verklaringen van de heer Roosemont, Directeur-generaal van de dienst Vreemdelingenzaken die stelde dat hij al het mogelijke zou doen om regularisaties te geven aan mensen die een arbeidskaart kregen en een arbeidscontract als zij werk zouden zoeken in knelpuntberoepen. Ook dit kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie daar betrokkene geen arbeidskaart en geen arbeidscontract voorlegt, maar louter twee werkaanbiedingen (supra).”

De tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten- luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: MHA
geboortedatum: (...)1971
geboorteplaats: Oran
nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan: *“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en schending van het artikel 8 van het EVRM.”*

Hij betoogt: *“Dat verzoeker zijn integratie in België heeft aangetoond en dat deze bevestigd werd in de beslissing van 6 februari 2012; Dat verzoeker in België verblijft sinds 31 augustus 2001 en geen contacten meer heeft met zijn land van herkomst; dat het geheel van zijn relaties zich in België bevinden; dat verzoeker dus een intens privéleven heeft in België dat hij niet zelfs tijdelijk kan missen; Dat verwerende partij erkent dat verzoeker bewezen heeft dat hij sinds 2003 ononderbroken in België verblijft; Dat verschillende getuigenissen bewijzen het privéleven van verzoeker in België, zoals bevestigd door de bestreden beslissing: "Op het gebied van zijn sociale banden moeten we vaststellen dat betrokkene verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen." (...). In de beslissing van 15 juni 2016 stelt verwerende partij echter: "de lokale verankering van betrokkene wordt dus in totaliteit onvoldoende geacht en kan daarom niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie". Dat daarenboven de bestreden beslissing komt met een definitie van lokale verankering die niet wordt vermeld in de wet of enige geldende norm en die blijkbaar verschilt van de vroeger beoordeling van verwerende partij gezien tot nu toe verzoeker wel als geïntegreerd werd beschouwd; dat niet blijkt waar de bestreden beslissing die definitie vandaan haalt.”*

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dienaangaande: *“Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als grond voor regularisatie. De verweerder laat gelden dat de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris daarenboven steun vinden in het administratief dossier. Verzoekende partij verwijst naar eerdere rechtspraak, waaruit zij afleidt dat haar (niet betwiste) integratie zonder meer aanleiding tot regularisatie diende te geven, en niet verder kon worden besproken. Dergelijke stelling mist juridische grondslag, daar waar zij de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet (dat ten gronde geen voorwaarden bevat) miskent. De bestreden beslissing is ten andere geenszins tegenstrijdig: de gemachtigde van de Staatssecretaris erkent hierin de integratie, maar motiveert dat deze geen blijk geeft van aanzienlijke inspanningen, omdat de voorgelegde bewijzen van integratie beperkt zijn. De verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.”*

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

2.5. Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

In de bestreden beslissing poneert de verwerende partij: *“Betrokkene meent verder dat hij talrijke contacten en duurzame relaties zou hebben opgebouwd en dat hij aldus lokaal verankerd zou zijn. Bij de beoordeling van iemands lokale verankering worden drie aspecten bekeken, te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken).”*

Door verzoekers aangevoerde elementen inzake zijn integratie volledig te onderzoeken aan de hand van *“drie aspecten (...), te weten: sociale banden, kennis van één der landstalen en werk (beroepsverleden & bereidheid om te werken)”*, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een aanvraag, op grond van deze wetsbepaling, dient te voldoen aan voornoemde criteria. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij in de nota zelf stelt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet *“ten gronde geen voorwaarden bevat”*.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

3. Het beroep aangaande de bestreden beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoeker door zowel de beslissing tot weigering verblijf aan te vechten als het bevel om het grondgebied te verlaten het lot van beide soort beslissingen met elkaar verbonden heeft. De verwerende partij heeft de samenhang tussen de twee bestreden beslissingen in haar nota niet betwist. Zij heeft aldus wel degelijk de gelegenheid gehad de samenhang tussen de twee bestreden beslissingen te betwisten en haar standpunt te geven omtrent de mogelijke incidentie van de gegrondheid van het aangevoerde middel op het bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing en de daarin vastgestelde onwettigheid, dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC